

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **Ing. K. M.**
bytem Ú. 8, K. V.
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Ondřejem Blahou
sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8

proti
žalované: **Rada pro veřejný dohled nad auditem**
sídlem Vodičkova 1935/38, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2018, č. j. RVDA-268/2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se jako auditor podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Dozorčí komise Komory auditorů České republiky (dále jen „**kontrolní orgán**“) ze dne 15. 1. 2018, č. j. 59/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
- 2. Prvostupňovým rozhodnutím kontrolní orgán:

- (i.) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kontrolní řád**“), neboť tím, že dne 14. 3. 2017 v sídle auditora Úvalská 8, Karlovy Vary, nepustil člena kontrolní skupiny do prostor svého sídla při kontrole kvality RPKK 2017/069, která byla zahájena dne 25. 1. 2017, jako kontrolovaná osoba nesplnil svoji povinnost vyplývající z § 10 odst. 2 kontrolního řádu poskytnout potřebnou součinnost a umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění,
- (ii.) uložil žalobci pokutu ve výši 30 000 Kč podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu se splatností do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a
- (iii.) uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, kdy připomněla, že vydání prvostupňového rozhodnutí předcházelo dřívější rozhodnutí kontrolního orgánu o uložení pokuty ze dne 12. 9. 2017, č. j. 1614/2017, které bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2017, č. j. RVDA-1111/2017 a věc byla vrácena kontrolnímu orgánu zpět z důvodu opomenutého vypořádání možné příznivější právní úpravy správního trestání v důsledku provedené reformy přestupkového práva; v návaznosti na uvedené žalovaná potvrdila závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, které se týkaly v dřívějším řízení kontrolním orgánem opomenutého vypořádání příznivější právní úpravy správního trestání. Následně žalovaná v napadeném rozhodnutí přistoupila k vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobce.
4. K odvolací námitce, v níž žalobce brojil proti nezákonnosti a šikanózní povaze opakované snahy kontrolního orgánu o provedení kontroly kvality u žalobce, žalovaná uvedla, že poslední kontrola spisové dokumentace (v materiálním smyslu) byla naposledy uskutečněna v roce 2011 [s tím související následný postup Kárné komise Komory auditorů České republiky (dále jen „**Kárná komise**“) již byl podle žalované věcně vyřešen zrušením sankčního postihu, přičemž postup Kárné komise podle žalované nelze zaměňovat za kontrolu kvality při počítání šestileté periody k provedení opakované kontroly kvality). Kontrola kvality neproběhla ani v letech 2013 a 2014 pro prokázanou pracovní neschopnost žalobce. Žalovaná tedy konstatovala, že aktuálně nebyla dána žádná právní, ani skutková překážka, která by měla zpochybňovat legitimní a zákonnou snahu o zorganizování a provedení kontroly kvality u žalobce.
5. Žalovaná taktéž v této souvislosti uvedla, že došlo k personální obměně v kontrolním orgánu, proto nebylo lze ani uvažovat o jeho případné systémové podjatosti. Žalovaná v projednávané věci neshledala žádný exemplární excus motivovaný snahou poškodit žalobce. Podle žalované svědčila kontrolnímu orgánu k provedení kontroly kvality ve smyslu § 24a odst. 2 a § 35 odst. 1 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o auditorech**“) jak formálně existující kompetence, tak zákonem předvídaný a racionální účel související s pojetím auditu jako služby ve veřejném zájmu, jak tomuto závěru přisvědčoval čl. 9 směrnice Rady a Evropského parlamentu 2006/43/ES o auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek. Na kvalitu práce statutárního auditora proto dle názoru žalované spoléhal širší okruh osob a institucí s tím, že dobrá kvalita auditu přispívala k řádnému fungování trhů v důsledku zvýšení pravdivosti a

efektivitu účetních závěrek. Právě ke kontrole řádného poskytování auditorských služeb v souladu se zákonem o auditorech a mezinárodními auditorskými standardy sloužila dohledová oprávnění kontrolního orgánu, jimž podléhali všichni statutární auditoři a auditorské společnosti a jejichž výkon působil preventivně vůči těm, kteří nedodržovali tato pravidla, a to směrem ke zvyšování úrovně poskytovaných auditorských služeb. U žalobce se přitom kontrolnímu orgánu nepodařilo kontrolu kvality provést ani v roce 2016, přičemž kontrolnímu orgánu zákon předepisoval na základě provedené analýzy rizik nejméně šestiletou periodu provádění kontrol kvality ve smyslu § 24 odst. 4 písm. d) bod 2. zákona o auditorech.

6. K dalším odvolacím námitkám procesního charakteru se žalovaná vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, že žalobci bylo dne 25. 1. 2017 pod č. j. 036/2017 řádně doručeno oznámení o zahájení souhrnné kontroly kvality (dále jen „**oznámení o kontrole**“). Termín kontroly kvality byl v oznámení o kontrole vymezen na dny 14. – 15. 3. 2017 a žalobce byl v jeho rámci poučen o možnosti vznést námitku proti termínu kontroly i složení kontrolní skupiny a navrhnout dva nové termíny v období dvou měsíců bezprostředně následujících po původně oznámeném termínu kontroly kvality. Za důvod pro změnu termínu přitom nebylo uznáváno pracovní zaneprázdnění kontrolovaného auditora. Žalobce na oznámení o kontrole zareagoval dopisem doručeným kontrolnímu orgánu až dne 8. 3. 2017, z něhož vyplývalo, že žalobce považoval provedení kontroly kvality za nezákonné. Kontrolní orgán podle žalované takový výklad žalobce odmítl přípisem ze dne 13. 3. 2017 (č. j. 553/2017), v němž žalobci zároveň sdělil, že na provedení kontroly kvality trvá v původně avizovaném termínu. Žalobce však obratem zareagoval obecným sdělením, že se kontrola kvality nemůže uskutečnit z důvodu jeho nepřítomnosti na pracovišti. Dne 14. 3. 2017 pak dorazil do bydliště žalobce s cílem provést ohlášenou kontrolu kvality vedoucí kontrolní skupiny, který svou přítomnost do spisu prokázal pořízenou dokumentací i na místě sepsaným záznamem o nesoučinnosti. Žalovaná k odvolacím námitkám žalobce současně neshledala, že by prvostupňové rozhodnutí nesplňovalo obsahové náležitosti ve smyslu § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Kontrolní orgán podle žalované ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem, logicky a přezkoumatelně popsal skutek z hlediska místa, času a způsobu spáchání bez dalších pochyb ohledně zaměnitelnosti s jiným skutkem. Žalovaná potvrdila, že kontrolní orgán neopomněl ani na právní kvalifikaci skutku žalobce ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
7. Na poslední odvolací námitku žalobce ohledně údajného porušení § 12 až § 14 kontrolního řádu spočívající v tom, že kontrolní orgán nedodržel zákonný postup při provádění kontroly, protože nedoručil žalobci protokol o kontrole a znemožnil žalobci uplatnit k němu následně námitky, žalovaná reagovala tak, že žalobce dospěl k nesprávnému závěru, neboť v projednávané věci bylo vedeno řízení o přestupku nesoučinnosti při provádění kontroly kvality, a nikoliv o vlastních kontrolních zjištěních. Jestliže žádná kontrola kvality neproběhla, neboť ji žalobce neumožnil, nebylo lze z povahy věci hovořit o kontrolních zjištěních a vyhotovovat protokol o kontrole ve smyslu § 12 kontrolního řádu; nebyl-li v projednávané věci vyhotovován protokol o kontrole, nemohlo být samozřejmě v projednávané věci ani aplikováno ustanovení o námitkách.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině konstatoval, že postup zahájení kontroly kvality dne 9. 1. 2017 byl zatížen závažnými procesními nedostatky, jimiž byl porušen zákon o auditorech, kontrolní řád a Dozorčí řád Komory auditorů České republiky (dále jen „**dozorčí řád**“).
9. Následně žalobce obšírně a retrospektivně, zpětně až k roku 2011, brojil proti postupu kontrolního orgánu a jmenovitě pak ing. Š. a dalších zaměstnanců odboru kontroly Komory auditorů České republiky (dále jen „**KAČR**“), který označil za šikanózní a „*pravděpodobně vedený osobní averzí*“ zaměstnanců KAČR vůči žalobci, čili z tohoto důvodu nepožívající soudní ochrany. Žalobce v žalobě uvedl, že u něj nebylo na základě předtím provedených kontrol ze strany KAČR identifikováno žádné pochybení, pro které by se měla zkracovat šestiletá lhůta k provedení kontroly kvality v důsledku provedené analýzy rizik, proto kontrolní orgán uvedl ve svém dopise žalobci ze dne 13. 3. 2017 nepravdivou a žalobce poškozující informaci, pro niž následně zahájil provádění předčasné kontroly kvality u žalobce. Tak kontrolní orgán jednal v příkrém rozporu se zákonem o auditorech. Za „*podivný*“ žalobce označil následný postup kontrolního orgánu dne 14. 3. 2017, kdy pan ing. K. přijel do sídla žalobce přesto, že mu žalobce oznámil, že se tam zdržovat nebude. Navíc dorazil sám, bez druhé členky kontrolní skupiny, tudíž si patrně byl vědom toho, že se kontrola kvality nemohla uskutečnit. Kontrolní orgán podle žalobce nepravdivě uváděl, že kontrolu kvality prováděl po šesti letech, když zcela pominul, že měl snahu kontrolu kvality provést v roce 2013 a 2014, nicméně tyto se neuskutečnily pro zdravotní neschopnost žalobce, a znovu v roce 2016, kterou ovšem kontrolní orgán ukončil bez konkrétních zjištění dne 31. 10. 2016. Z tohoto postupu tedy bylo podle žalobce seznatelné, že se kontrolní orgán zjevně pokoušel kontrolovat kvalitu u žalobce „*prakticky každým rokem, počínaje rokem 2010*“.
10. Žalobce následně v žalobě doplnil svou odvolací námitku k systémové podjatosti kontrolního orgánu tak, že ji žalovaná nemohla v napadeném rozhodnutí konstatovat, pokud neuvedla, kolik členů kontrolního orgánu bylo obměněno; v tomto směru navíc opomněla úlohu a vliv odborného aparátu oddělení kontroly KAČR, jenž připravoval podklady pro jednání kontrolního orgánu. Podle závěru žalobce předsedkyně kontrolního orgánu ing. J. G., LL.M., místopředsedové kontrolního orgánu ing. J. B. a ing. M. B. působili předtím jako zaměstnanci oddělení kontroly KAČR, kteří se podíleli na předchozích nezákonných krocích vůči žalobci. Postoj pana ing. Š., zaměstnance oddělení kontroly KAČR, vůči žalobci bylo pak zřetelně slyšet ze zvukového záznamu z jednání kontrolního orgánu v projednávané věci dne 11. 12. 2017, na kterém byl žalobce částečně přítomen, když tento zaměstnanec „*vehementně argumentoval proti stanovisku právního zástupce žalobce*“. Podle žalobce nebylo jasné, kdy kontrolní orgán rozhodl o udělení pokuty žalobci v projednávané věci, když se tak nestalo po dobu jeho částečné přítomnosti na jednání kontrolního orgánu. Další jednání kontrolního orgánu se pak dle webových stránek KAČR uskutečnilo až dne 16. 1. 2018, čili následující den po vydání prvostupňového rozhodnutí. Pakliže tedy bylo v mezidobí kontrolním orgánem rozhodnuto, bylo pravděpodobně porušeno právo žalobce být přítomen projednání jeho věci.
11. Další žalobní námitku žalobce namířil proti porušení § 12 a § 13 kontrolního řádu, potažmo § 12 až § 14 dozorčího řádu, které spatřoval ve skutečnosti, že kontrolní orgán měl povinnost zapsat všechny připomínky, podněty a tvrzení kontrolovaného auditora, čili žalobce, což se

však v projednávané věci nestalo, přičemž mu dokonce nebyl doručen ani záznam pana ing. K., o který následně musel žádat jeho právní zástupce. Sám ing. K. přitom nebyl oprávněn jako jediný pracovník oddělení kontroly kontrolu řádně provést, když se mělo v případě žalobce jednat o kontrolní skupinu. Žalovaná nakonec sama v napadeném rozhodnutí podle názoru žalobce zpochybnila relevantnost záznamu pana ing. K., když konstatovala, že se v projednávaném případě nejednalo o kontrolu, respektive o kontrolní zjištění. Žalobce tak vyjádřil pochybnost, za co mu byl udělen trest pokuty. Žalobce byl přesvědčen, že podle § 14 kontrolního řádu nemohl kontrolní orgán zahájit správní řízení o uložení sankce, když nedošlo k vyřízení námitek žalobce, a kontrolní orgán navíc porušil rovněž § 150 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce se nemohl seznámit se závěrem kontrolní zprávy (protokolu), a nemohl se k ní ani vyjádřit.

12. V poslední žalobní námitce žalobce rozporoval zmocnění kontrolního orgánu k vydání prvostupňového rozhodnutí. Právo ukládat pokuty za provinění žalobce jako auditora neměl podle § 35a zákona o auditorech ve spojení s § 6 Statutu KAČR kontrolní orgán, nýbrž jen kárná komise, když § 4 odst. 10 písm. h) Statutu KAČR vylučoval ukládání pokut či jiných trestů ostatními orgány KAČR. Podle přesvědčení žalobce tak v projednávané věci absentovalo konkrétní zmocnění kontrolního orgánu pro uložení sankce za nesoučinnost žalobce ve speciálním právním předpisu, tedy v zákoně o auditorech nebo ve vnitřních předpisech KAČR. Rovněž podle žalobce nebylo zřejmé, který orgán bylo v projednávané věci třeba považovat za odvolací instanci, neboť ani zákon o auditorech, ani vnitřní předpisy KAČR, nestanovily, který orgán KAČR byl nadřízený ke kontrolnímu orgánu. Že odvolacím orgánem byla žalovaná, nebylo ovšem v napadeném rozhodnutí nijak odůvodněno. Ze všech těchto důvodů žalobce shrnul, že prvostupňové rozhodnutí bylo nicotným právním aktem bez právních účinků. Zhojit chybějící zákonné zmocnění nemohl podle žalobce ani odkaz žalované na § 17 odst. 5 kontrolního řádu, protože kontrolní orgán nedodržel přesný postup pro provádění kontroly, když byl zcela ignorován § 13 a § 14 kontrolního řádu upravující postup při podávání námitek proti zjištění kontrolního orgánu a podmíněnost zahájení řízení o uložení sankce jejich vypořádáním.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcem podaná žaloba nepřinesla do projednávané věci jakkoliv novou argumentaci, proto v dalším odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Následně se žalovaná vymezila vůči té části žalobní argumentace, v níž žalobce účelově brojil proti nesprávné aplikaci kontrolního řádu. Nesoučinnost žalobce při kontrole neměla povahu kontrolního zjištění, když ke kontrole vůbec nedošlo. Navíc byla nesoučinnost kontrolované osoby kontrolním řádem postihována jako přestupek. Zákonodárce tak podle názoru žalované jednoznačně odlišil řešení nesoučinnosti kontrolované osoby a vlastních kontrolních zjištění.
15. Následně žalovaná k námitce nicotnosti prvostupňového rozhodnutí konstatovala, že kontrolním orgánem ve smyslu kontrolního řádu byla v projednávané věci právě Dozorčí komise KAČR, funkčně povolána k výkonu kontrolní pravomoci KAČR tak, jak tuto její pravomoc upravoval § 24a odst. 2, resp. § 35 odst. 1 zákona o auditorech. Možnost vydávání rozhodnutí v případě nesoučinnosti kontrolované osoby pak vyplývala přímo z § 17 kontrolního řádu, když přestupky podle § 15 kontrolního řádu projednával kontrolní orgán, který byl příslušný k provedení kontroly, v souvislosti s níž byl přestupek spáchán. Způsob i

kompetence kontrolního orgánu tak jednoznačně vyplývala přímo z kontrolního řádu, přičemž dozorčí řád jako stavovský předpis upravoval toliko technické vlastní kontroly a ve své úpravě nebyl komplexní. Dozorčí řád podle žalované ani nemohl vylučovat kompetenci kontrolního orgánu, kterou musel ve smyslu článku 2 odst. 3 Ústavy České republiky zakládat zákon. Za zavádějící následně žalovaná označila závěr žalobce zpochybňující její roli jako odvolacího orgánu, jelikož nebylo nezbytné, aby nadřízený (odvolací) správní orgán byl ve všech případech stanoven zvláštním předpisem, když pro takové případy se uplatňovalo ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu. Kromě toho i § 38 odst. 2 písm. e) zákona o auditorech výslovně stanovil, že žalovaná plnila funkci nadřízeného správního orgánu v případech stanovených tímto nebo jiným zákonem. Ze všech těchto důvodů nebylo lze podle žalované shledávat prvostupňové rozhodnutí nicotným pro absolutní nedostatek věcné působnosti.

V. Replika žalobce

16. Žalobce svou replikou na vyjádření žalovaného ze dne 13. 7. 2018 velmi obšírně reagoval tak, že změnil žalobní petit na alternativní s tím, že nově vedle zrušení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí požadoval, aby soud obě rozhodnutí prohlásil za nicotná.
17. Žalobce se zásadně podržel své předchozí žalobní argumentace, kterou nepovažoval v důsledku vyjádření žalované k žalobě za překonanou, spíše měl za to, že žalovaná ji svými tvrzeními v záležitosti podjatosti kontrolního orgánu, resp. konkrétně pana ing. Š., byť nebyl členem kontrolní skupiny, věcně potvrdila.
18. Za nepravdivé žalobce označil tvrzení žalované, že kontrolní orgán má vlastní pravomoc k plánování kontrol kvality, když tento plán kontrol kvality následně kontrolní orgán předkládá žalované, aby jej schvalovala. Kontrolní orgán podle názoru žalobce buď zamlčel v navrhovaném plánu kontrol podstatné skutečnosti, aby mohl být následně schválen, anebo jej žalovaná schválila i bez toho.
19. I nadále žalobce setrval v názoru, že kontrolní orgán k udělování trestů zákon o auditorech ani žádný „auditorský“ vnitřní předpis, včetně dozorčího řádu, neopravňoval, přičemž odvolání se žalované na kontrolní řád nemohlo tento nedostatek nahradit, protože se jednalo jen o účelovou a inovativní interpretaci kontrolního řádu správními orgány tak, aby se obešel řádný zákonný postup, aby mohl být potrestán přímo kontrolním orgánem. Žalobce tak zopakoval, že obě správní rozhodnutí v projednávané věci jsou z tohoto důvodu nicotná, pročez pro tento účel odkázal na soudní judikaturu v civilních věcech ohledně nicotnosti usnesení valných hromad obchodních korporací.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

21. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce (výslovně) i žalovaná (konkludentně) s takovým projednáním věci souhlasili a soud neshledal potřebu provádět dokazování [žalobcem navrhované důkazy jsou s výjimkou zvukového záznamu (k tomu viz níže) součástí správního spisu].
22. Jádrem sporu mezi účastníky řízení v předmětné věci je zejména namítaná nicotnost prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že v projednávané věci rozhodovaly správní orgány věcně nepřislušné, jelikož nebylo zřejmé, na základě jakého zmocnění zákona kontrolní orgán ve věci rozhodoval, přičemž pravomoc ukládat pokuty za kárná provinění měla pouze Kárná komise; z ničeho rovněž podle žalobce nevyplývalo, který orgán byl stanoven pro případ žalobcem podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V logice žalobcem předestřených žalobních námitek tak soud nejprve přistoupil právě k vypořádání námítky nicotnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí, neboť samotný meritorní přezkum napadeného rozhodnutí připadá do úvahy až v případě, sezná-li soud, že žalobou napadená rozhodnutí touto závažnou vadou netrpí.
23. Z § 24 odst. 1 zákona o auditorech vyplývá, že *„(k)ontrolou kvality u auditora se zjišťuje, zda auditor postupuje při provádění auditorské činnosti v souladu s a) tímto zákonem, auditorskými standardy podle § 18, etickým kodexem a vnitřními předpisy Komory a b) přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím specifické požadavky na povinný audit subjektů veřejného zájmu.“* Podle odstavce 4 písm. d) bodu 2. citovaného ustanovení se provedení kontroly kvality stanovuje na základě analýzy rizik, a to u auditora, který neprovádí povinný audit ani u jednoho subjektu veřejného zájmu, nejméně jednou za 6 let.
24. Z § 35 odst. 1 a 2 zákona o auditorech mimo jiné plyne, že dozorčí komise je kontrolním orgánem KAČR a že organizuje a řídí kontroly kvality u auditora, který neprovádí povinný audit ani u jednoho subjektu veřejného zájmu, kontroluje dodržování zákona o auditorech, plnění usnesení sněmu, dodržování jiného právního předpisu o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu a dodržování vnitřních předpisů KAČR všemi statutárními auditory, auditorskými společnostmi, asistenty auditora a orgány Komory. Při své činnosti se dozorčí komise řídí dozorčím řádem.
25. Podle § 38 odst. 2 písm. a) a písm. e) zákona o auditorech Rada pro veřejný dohled nad auditem vykonává veřejný dohled nad výkonem auditorské činnosti a činností KAČR v rozsahu stanoveném zákonem o auditorech a plní funkci nadřízeného správního orgánu v případech stanovených zákonem o auditorech nebo jiným zákonem. Ve smyslu § 178 odst. 2 věty čtvrté správního řádu se nadřízeným správním orgánem jiné veřejnoprávní korporace nežli obce a kraje rozumí správní orgán pověřený výkonem dozoru.
26. Nestanoví-li zákon o auditorech jinak, podle § 50 odst. 2 zákona o auditorech platí, že ve věcech kontrol kvality podle § 24 až 24i se postupuje podle kontrolního řádu.
27. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu platí, že *„(k)ontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.“*
28. Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se v souladu s § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Z odstavce 2 citovaného ustanovení

kontrolního řádu se pak podává, že „(z)a přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč“.

29. Z § 17 kontrolního řádu vyplývá, že „(p)řestupky podle § 15 projednává kontrolní orgán, který je příslušný k provedení kontroly, v souvislosti s níž byl přestupek spáchán.“
30. Soud v souvislosti s právě projednávanou věcí a rovněž v návaznosti na žalobcem uplatněný žalobní návrh v první řadě upozorňuje na definici nicotného správního aktu, která je podrobně popsána odbornou literaturou i ustálenou judikaturou a není sporu o tom, že se jedná o akt zatížený tak závažnými a nezhojitelnými vadami, že není způsobilý vyvolávat účinky, a proto jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. „(z)jistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.“
31. K pojmu nicotnosti rozhodnutí správního orgánu se vyjadřoval opakovaně Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti, a to např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, nebo v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, případně též ve velmi recentním rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020 - 47. V naposledy zmiňovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud k pojetí nicotnosti zaujal následující stanovisko: „Nicotnost (...) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky, a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky.“ Odkázat lze též na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96. Podle jeho právních závěrů „nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.“
32. Soud na půdorysu shora citovaných judikatorních mantinelů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, jakož ani prvostupňové rozhodnutí takto závažnými vadami zpochybňující jejich právní účinky netrpí. Jestliže žalobce v žalobě uváděl, že v projednávané věci o uložení pokutě v prvním stupni rozhodoval kontrolní orgán v nedostatku pravomoci či věcné příslušnosti, pak soud s ohledem na výše uváděná ustanovení § 17 kontrolního řádu ve vazbě na § 50 odst. 2 zákona o auditorech takový nedostatek neidentifikoval. Ani sám žalobce v žalobě a replice k vyjádření žalované jakkoliv nezpochybňoval kontrolní pravomoc kontrolního orgánu. Žalobce podle názoru soudu žalobou nezpochybnil ani aplikovatelnost

kontrolního řádu na projednávanou věc, když v žalobě sám namítal nedodržení ustanovení § 12 - § 14 kontrolního řádu ze strany správních

orgánů účastných v projednávané věci. Tím více ovšem překvapuje, že žalobce jedním dechem žalobou odmítal kontrolnímu orgánu přiznat konkrétní pravomoci, jež kontrolní řád kontrolnímu orgánu přiznává v § 17, aniž by se jimi zároveň protivil znění zákona o auditorech. Právě zákon o auditorech totiž výslovně nestanovil odlišnou právní úpravu od kontrolního řádu, např. v tom směru, že by pravomoc ukládat sankce za neposkytnutí součinnosti při kontrole kvality náležela jinému orgánu KAČR, typicky Kárné komisi.

33. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 3 As 217/2017 - 40, týkajícím se postavení KAČR a její Kárné komise, „*Kárná komise je pak orgánem žalované, který rozhoduje o tom, zda auditor porušil povinnosti stanovené zákonem, auditorskými směrnici či vnitřními předpisy komory, a je oprávněna za takové porušení ukládat kárná opatření.*“ Soud *a priori* nevylučuje, že jednání žalobce by bylo možné teoreticky označit i za kárné provinění, k jehož projednání by byla příslušná Kárná komise, posouzení této otázky však není pro věc rozhodné. V tomto směru soud zdůrazňuje, že v předmětné věci nebylo rozhodováno o kárném provinění žalobce jako auditora, nýbrž o přestupku ve smyslu kontrolního řádu, pro jehož projednání a rozhodnutí neměla Kárná komise pravomoc. Ta naopak svědčila kontrolnímu orgánu, o jehož pravomoci k projednání přestupku nemá soud s ohledem na znění § 17 kontrolního řádu ve spojení s § 35 odst. 1 zákona o auditorech žádné pochybnosti.
34. Soud při použití teleologické metody výkladu zdůrazňuje, že smyslu a účelu právní úpravy kontroly auditorské činnosti daleko lépe odpovídá právě zachování sankční pravomoci kontrolnímu orgánu v podobě stanovené kontrolním řádem tak, aby byl efektivně naplněn účel kontroly kvality, čili aby byl zajištěn již jen její samotný výkon, a nedocházelo tak k dalším prodávám v důsledku případného druhotného předávání spisových podkladů ohledně nuceného zajištění žalobcovy součinnosti Kárné komisi a nebyl tak zcela kontraproduktivně vytvářen zbytečný prostor pro účinné maření samotné realizace kontrolní pravomoci kontrolního orgánu ze strany žalobce jako kontrolované osoby. Bylo by tedy v rozporu se smyslem výše soudem komentované právní úpravy kontroly kvality, aby kontrolnímu orgánu byla bez dalších výslovných omezení (zejména zákona o auditorech) odebrána pravomoc rozhodovat o ukládání sankcí, které mají vést k zajištění realizace samotné kontroly kvality žalobcem poskytovaných auditorských služeb, na jejichž vysoké poskytované kvalitě existoval veřejný zájem. Podle soudu je zjevné, že zákonodárce touto obecnou právní úpravou kontrolního řádu explicitně a též v souladu se smyslem a účelem kontroly stanovil výjimku v podobě ukládání „pořádkových pokut“ přímo ze strany kontrolního orgánu, a to na rozdíl od ukládání sankcí navazujících na meritorní kontrolní zjištění, která jsou typickým předmětem až navazujícího správního řízení o uložení pokut v návaznosti na kontrolním orgánem kvalifikovaně (tj. v kontrolním protokolu) deklarovaná kontrolní zjištění.
35. Nad rámec uvedeného lze dodat, že o správnosti tohoto závěru ostatně svědčila i korespondující právní úprava subsidiárního použití kontrolního řádu, kterou obsahoval též § 2 odst. 3 dozorčího řádu jako vnitřního předpisu KAČR účinného od 22. 11. 2016 (dostupný na webových stránkách KAČR, <https://www.kacr.cz/file/3657/07-dozorci-rad.pdf>). V takto

soudem odkazovaném ustanovení dozorčího řádu bylo upraveno použití kontrolního řádu vždy, nestanovil-li zákon jinak. V souzené věci tomu však tak nebylo, neboť ani zákon o auditorech, ani jiný zákon takovou odlišnou právní úpravu neobsahoval, tudíž podle závěru zdejšího soudu vskutku neexistoval žádný důvod pro odmítnutí komplexní aplikace ustanovení kontrolního řádu. Naopak, dozorčí řád v § 19 stanoví, že při porušení povinností uložených auditorovi dozorčím řádem může být využit postup podle § 15 až 17 kontrolního řádu, přičemž příslušným orgánem k projednání správních deliktů je v prvním stupni kontrolní orgán.

36. Rovněž namítaná nicotnost napadeného rozhodnutí žalované, která měla být podle názoru žalobce dána patrně absencí výslovné právní úpravy stanovící konkrétně nadřízený správní orgán, jenž měl v projednávané věci rozhodovat o odvolání žalobce, nebyla ze strany zdejšího soudu detekována.

V tomto směru se soud ztotožnil se závěry žalované obsažené v jejím vyjádření k žalobě, protože v nyní souzeném případě je třeba aplikovat shora citovaný § 38 odst. 2 písm. e) zákona o auditorech ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu, z něhož jednoznačně vyplývá, že nadřízeným správním orgánem kontrolnímu orgánu zůstává právě a jenom žalovaná jako orgán veřejného dohledu nad poskytováním auditorských služeb.

37. Namítal-li pak žalobce, že v napadeném rozhodnutí nebylo nijak odůvodněno, proč odvolacím orgánem byla právě žalovaná, soud tuto absenci jako vadnou nevnímá, neboť sám žalobce otázku devolutivního účinku ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nijak nezmiňoval, resp. nevznášel odvolací námitku, kterou by rozporoval pravomoc žalované rozhodovat o podaném odvolání. Pakliže by tak učinil, bylo by naprosto legitimní požadovat, aby bylo do rámce odůvodnění napadeného rozhodnutí zařazeno řádné vypořádání takové odvolací námitky. Žalobce však v tomto ohledu zůstal pasivním, a proto soud žalobcem naznačovaný požadavek na jakési „automatické obhajobě“ pravomoci žalované rozhodovat o odvolání nesdílí.
38. Za všech těchto okolností soud žalobcovu námitku nicotnosti jako zcela nedůvodnou odmítl.
39. Jako nedůvodnou soud vyhodnotil rovněž další, opakovaně komentovanou žalobní námitku, v níž žalobce v zásadě jen polemicky a ve spekulativních náznacích brojil proti údajné podjatosti kontrolního orgánu a některých jím konkrétně vyjmenovaných osob, zejména pana ing. Š., zaměstnance odboru kontroly kvality KAČR.
40. Důvodný předpoklad, že by žalobcem vyjmenovávaní členové kontrolního orgánu, potažmo zaměstnanci oddělení kontroly kvality KAČR, měli tvrzený nežádoucí poměr k žalobci jako účastníku řízení nebo k jeho věci, by byl dán v předestřené situaci pouze tehdy, bylo-li zřejmé, že tato osoba jednala v úmyslu poškodit účastníka řízení či jinak zasáhnout do jeho majetkové či nemajetkové sféry. Žalobce však vyjma spekulativního tvrzení o „*pravděpodobném vedení osobní averze*“ pana ing. Š. a dalších zaměstnanců oddělení kontroly kvality KAČR, resp. o jeho „*vehementní argumentaci proti právnímu stanovisku právního zástupce žalobce*“, v níž soud ani při nejlepší vůli nespatřuje nesporný projev podjatosti, a jen obecného a nijak konkrétního a nepodloženého tvrzení o šikanózním postupu kontrolního orgánu v posledních deseti letech, kdy žalobce jako statutární auditor čelil opakovaným, leč podle názoru soudu naprosto oprávněným, snahám kontrolního orgánu provést u něj kontrolu kvality, neuvedl žádnou jinou konkrétní skutečnost, z níž by vyplynul důvodný

předpoklad, že tyto osoby byly zatíženy poměrem *k žalobci*, či měly určitý zájem na výsledku *jeho věci*. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí žalobcem opakovaně vznášenou námitkou podjatosti podrobně zabývala a jejímu závěru o nedůvodnosti této námitky v jejím žalobním podání soud plně přisvědčuje. Žalobce v takto opakovaných žalobních námitkách ničeho konkrétního, co by svědčilo o podjatosti jím jmenovaných osob, neuvedl, a samotnou skutečnost podjatosti odvozoval buď právě jen od opakovanosti snahy kontrolního orgánu dobrat se přes předchozí neúspěšné pokusy v letech 2013 – 2016 provedení kontroly kvality právě u žalobce, bez zohlednění ostatních relevantních okolností, které tehdy sehrávaly svoji úlohu ve vztahu ke zkrácenému intervalu kontroly kvality, anebo od faktu, že částečná personální obměna, o níž žalovaná žalobce zpravila v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, pramenila z někdejších osobních zdrojů oddělení kontroly kvality KAČR. Ta však sama o sobě, čili bez dalšího, opět nemohla jednoznačně poukazovat na žalobcem tvrzenou podjatost kontrolního orgánu tak, aby byl soud o její existenci jen na základě takto obecného konstatování, bez blíže specifikovaného podílu těchto osob na rovněž neidentifikovaných předchozích nezákonných krocích předmětného oddělení KAČR přesvědčen. Soudu není ani zřejmé, jaký závěr směrem k podjatosti by plynul z případné informace, kteří členové kontrolního orgánu byli obměněni, jejíž neuvedení žalobce namítal jako vadu odůvodnění napadeného rozhodnutí – tato skutečnost (dřívější obměnění členů orgánu) by sama o sobě nemohla nijak ovlivnit otázku podjatosti členů kontrolního orgánu v nyní řešené věci. Proto i tuto partii žalobních námitek soud považuje jen za obecnou a účelovou polemiku žalobce

s argumenty uvedenými k vypořádání jeho odvolací námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K polemicky v replice vedené žalobní argumentaci v tom směru, že bylo nepravdivé tvrzení žalované v bodě 12. napadeného rozhodnutí, že kontrolní orgán měl vlastní pravomoc k plánování kontrol kvality, když tento plán kontrol kvality následně kontrolní orgán předkládal žalované ke schválení, zdejší soud konstatuje, že byla žalobcem podána opožděně nad rámec lhůty k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. I kdyby však byla podána včas, soud *obiter dictum* uvádí, že postrádá její relevanci k projednávané věci, neboť i kdyby kontrolní orgán neměl vlastní pravomoc k naplánování kontrol a plán kontrol musel předložit žalované, nic to nemění na skutečnosti, že žalobce byl povinen poskytnout součinnost k provedení kontroly.

41. Soud přitom uvádí, že ze správního spisu ani vyjádření žalobce nevyplývá, že by byla kontrola kvality ze strany kontrolního orgánu u něj reálně provedena v období od roku 2011. Podle § 24 odstavce 4 písm. d) bodu 2. zákona o auditorech se přitom provedení kontroly kvality stanovovalo u žalobce jako auditora, který neprováděl povinný audit ani u jednoho subjektu veřejného zájmu, na základě analýzy rizik *nejméně* jednou za 6 let. Zákon o auditorech navíc v soudem citovaném ustanovení šestiletou periodu neuváděl jako pevné období, ve kterém by bylo lze provést toliko jednu kontrolu kvality, nýbrž zde uvedený počet kontrol kvality v předmětném období stanovil jako minimální, prahovou hodnotu, která na základě gramaticko – sémantického výkladu provedeného soudem zcela logicky připouštěla, že bylo přípustné provádět v tomtéž období četnější kontroly kvality, vyplynula-li taková potřeba z provedené analýzy rizik. Soud proto odmítá vejít v žalobní argumentaci žalobce, který se v rámci tohoto okruhu žalobních námitek hájil údajně šikanózním charakterem výkonu kontrolní pravomoci kontrolního orgánu právě s odkazem na kratší intervaly, nadto pouze mezi pokusy kontrolního orgánu o provedení kontroly kvality u

žalobce, čili nikoliv mezi skutečně kontrolním orgánem realizovanými kontrolami kvality tak, jak s nimi počítal § 24 odst. 4 písm. d) bodu 2. zákona o auditorech, neboť tyto nebylo možné uskutečnit. V tomto směru tedy soud dává za pravdu obdobné argumentaci, kterou žalovaná použila v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí a v níž bylo konstatováno, že kontrola kvality žalobce byla právě na začátku roku 2017 provedena s odstupem rovných šesti let od poslední úspěšně realizované kontroly kvality ze strany kontrolního orgánu. Ani v tomto směru se tedy soudu nejevil přístup kontrolního orgánu právě po uplynutí šesti let nijak excesivní, neřku-li vůči žalobci šikanózní, a proto ani neshledal žalobcem tvrzený „*příkrý rozpor*“ s právní úpravou zákona o auditorech. Obranou proti přístupu kontrolního orgánu, byť by nebyl oprávněný, ovšem zcela jistě nemohla být žalobcova neomluvitelná ignorance řádně a včas oznámeného termínu konání kontroly kvality, když kontrolnímu orgánu odmítl poskytnout potřebnou součinnost pro řádné provedení takové kontroly kvality, čili se dopustil protiprávního jednání. Soud zároveň odhlédl od ostatních, pro projednávanou věc nepodstatných okolností tvrzených žalobcem v žalobě ohledně správního a soudního přezkumu zcela odlišného rozhodnutí kárné komise za pochybení identifikovaná u žalobce v souvislosti s kontrolou provedenou v roce 2011, jež neměly vzhledem ke svému rozdílnému kontextu i původci rozhodnutí (Kárná komise) jakýkoliv dopad do nyní projednávané věci, resp. právě v jejich světle bylo třeba vnímat pokusy kontrolního orgánu provést další kontroly kvality minimálně v letech 2013 a 2014, čili do okamžiku zrušení takového rozhodnutí na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2015, č. j. 10 A 194/2012 - 123.

42. Pokud žalobce označil za „*podivný*“ přístup kontrolního orgánu, jenž namísto kontrolní skupiny vyslal do místa podnikání žalobce pouze jednoho ze členů této kontrolní skupiny, pana ing. K, považuje soud takovou námitku se zřetelem ke skutečnosti, že kontrola kvality u žalobce vůbec nebyla vykonána, v zásadě jen za polemickou a spekulativní. Naopak za podstatné soud považuje, že žalobce bezdůvodně odmítl poskytnout kontrolnímu orgánu, ať byl přítomen jeden, či oba členové kontrolní skupiny pověřené kontrolním orgánem, potřebnou součinnost tak, aby kontrola kvality u něho mohla být zdárně provedena. V návaznosti na zásadu procesní ekonomie

upravenou v § 6 odst. 2 správního řádu lze ostatně vyslání jen jednoho člena kontrolní skupiny považovat za situace, kdy žalobce předběžně písemně odmítl svou součinnost k vykonání kontroly poskytnout, za zcela pochopitelné, přičemž v současnosti lze opravdu jen spekulovat, jak by proběhla návazná kontrola kvality kontrolní skupinou, kdyby za takové situace žalobce součinnost nakonec, i přes své předchozí písemné vyjádření, kontrolnímu orgánu poskytl.

43. Za účelovou soud považuje rovněž subnámitku, v níž žalobce spekuloval nad tím, za jakých okolností a který den bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Z jeho žalobních tvrzení jednoznačně vyplynulo, že žalobci byla umožněna osobní účast na jednání kontrolního orgánu v projednávané věci dne 11. 12. 2017 a následně bylo dne 15. 1. 2017 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Soudu tak není zřejmé, porušení kterého konkrétního právního předpisu ve vztahu ke svým veřejným subjektivním právům tímto neurčitým způsobem namítá, pokud účasten ústního jednání byl a mohl se tak k věci vyjádřit. Pro pořádek pak soud doplňuje, že mu jsou podklady kontrolního orgánu k ústnímu jednání ze dne 11. 12. 2017 a následnému rozhodnutí ze dne 15. 1. 2018 známy z jeho rozhodovací činnosti, konkrétně ze správního spisu k související věci žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 3

A 70/2019, ve které se – zřejmě kvůli nedůslednému vedení spisového materiálu týkajícího se navazujících pokusů o uskutečnění kontroly u žalobce – nachází protokol č. SD 01/2017 z jednání kontrolního orgánu uskutečněného dne 15. 1. 2018 (vč. seznamu přítomných členů orgánu), ve kterém je zachyceno rozhodnutí kontrolního orgánu o uznání žalobce vinným a o uložení pokuty – je tedy zřejmé kdy a jakým způsobem bylo o vině a trestu žalobce rozhodnuto. V daném správním spise se pak nachází i protokol z ústního jednání ze dne 11. 12. 2017, společně s nosičem CD se zvukovým záznamem z tohoto jednání, jež potvrzují, že toto jednání se uskutečnilo a žalobce na něm byl přítomen. Pokud žalobce v nynější věci navrhoval provedení předmětného zvukového záznamu k důkazu, pak soudu není jasné, co chtěl tímto důkazem prokázat, když soud shora popsal, že o vině žalobce bylo rozhodnuto na zasedání kontrolního orgánu dne 15. 1. 2018. Provedení takového důkazního návrhu je proto z tohoto pohledu zcela nadbytečné, přičemž žalobce nijak nespecifikoval, k jakému jinému porušení jeho práv mělo při ústním jednání dojít.

44. Ve své poslední žalobní námitce žalobce brojil proti porušení § 12 a § 13 kontrolního řádu, které spatřoval ve skutečnosti, že kontrolní orgán nezapsal při kontrole kvality všechny připomínky, podněty a tvrzení žalobce, že mu nedoručil záznam pana ing. K. o neposkytnuté součinnosti žalobce k provedení kontroly kvality a že podle § 14 kontrolního řádu zahájil správní řízení o uložení sankce, když nedošlo k vyřízení námitek žalobce.
45. Soud se zřetelem na žalobcem uváděnou právní úpravu kontrolního řádu konstatuje, že tento žalobní okruh považuje za zcela nepřipadný, a to ze stejných důvodů, z jakých tyto námitky odmítla již žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Lze si opravdu jen stěží představit, že by se na situaci žalobce v projednávané věci měla uplatňovat jím odkazovaná ustanovení § 12 až § 14 kontrolního řádu, která sama o sobě logicky předpokládala, že kontrola byla nejprve řádně provedena, tj. kontrolovaná osoba pro její výkon poskytla součinnost, čili v první řadě vpustila kontrolní orgán do prostor, v nichž vykonávala auditorskou činnost. V nyní souzeném případě tomu tak zcela zjevně nebylo. Soud ze spisu ověřil, že žalobce se bez relevantního důvodu nezdržoval v předem kontrolním orgánem označeném termínu v místě svého podnikání, resp. nevpustil člena kontrolní skupiny do vnitřních prostor, v nichž vykonával předmětnou činnost, neposkytl tak zcela evidentně kontrolnímu orgánu součinnost k provedení kontroly kvality, což ostatně ani v žalobě nepopíral, tudíž nebylo sebemenšího důvodu následně očekávat, že by kontrolní orgán pro tento účel a v rozporu se zněním i smyslem a účelem § 12 až § 14 kontrolního řádu následně opět musel kontaktovat žalobce, jenž svým jednáním mařil provedení kontroly kvality. Hned v § 12 odst. 1 kontrolního řádu se v první větě vyhotovení protokolu ke kontrole vázalo k vykonané kontrole kvality. Ta však v předmětném případě vykonána nebyla, což ani není mezi účastníky řízení v projednávané věci sporné. Tím spíše, když nebyly dány důvody k vyhotovení protokolu o kontrole, by bylo zcela absurdní připouštět na projednávanou věc aplikovatelnost institutu námitek k (nevyhotovovanému) protokolu ke kontrole podle § 13 kontrolního řádu, resp. jejich vyřízení ve smyslu § 14 kontrolního řádu. Soud proto takovou argumentaci žalobce hodnotil jako účelovou a zavádějící, odporující gramaticko – sémantickému, systematickému, logickému i teleologickému výkladu těchto procesních ustanovení kontrolního řádu, a plně se tak ztotožnil s argumentací žalované uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí i jejím vyjádření k žalobě. Obdobou pak byl podle zdejšího soudu i odkaz žalobce na § 150 odst. 2 správního řádu, který byl rovněž pevně navázán na materiální i formální existenci kontrolního protokolu, což ovšem nebyl případ žalobce v nyní souzené věci.

46. Soud tedy i ve vztahu k poslednímu námitkovému okruhu žalobce uplatněného v žalobě dospěl k závěru, že není důvodný, a proto takto žalobcem komponované námitky odmítl.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec její administrativní agendy nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu